

Bubáček jede!

Lukáš byl prvňáček a měl báječného malého kamaráda. Nebyl to ani kluk, ani holčička, dokonce ani pes. Byl to Bubáček. Maličké hodné strašidylko. Maminka o něm vymyslela pohádku a tatínek ho namaloval.

Jednoho večera Bubáček ožil a vyskočil z papíru. Od té chvíle byli s Lukášem stále spolu. Jenom si museli hrát opatrně, protože Bubáček se vešel Lukášovi do dlaně. Ale i přes jejich rozdíl ve velikosti bylo společné hraní moc prima.

Jednou dostal Lukáš nové kolo. Rád na něm jezdil a Bubáčka brával samozřejmě s sebou. Na hlavu mu nasadil helmičku, posadil si ho kapsy a šlápl do pedálů. To byla, panečku, jízda!

Ale Bubáčka brzy napadlo – přece se pořád nenechám vozit! Vždyť mám taky dvě nohy jako Lukáš!

„Namaloval bys mi, prosím, kolo? Chtěl bych se naučit jezdit jako ty,“ požádal Lukáše.

Lukáš si sedl ke stolu a kolo nakreslil. Krásné červené, jak si Bubáček přál. Jenomže když si Bubáček vzal helmu a posadil se na kolo, hned spadl. Ještě nikdy totiž sám na kole nejel. Nevěděl, že to není jednoduché. Lukáš jezdil tak lehce, až si Bubáček myslel, že to jde samo. Ale nešlo. I Lukášovi trvalo, než se to naučil. Začínal na odrážedle. Bubáček byl smutný. „Neboj,“ utěšoval ho Lukáš, „všechno se naučíš, pomůžu ti.“

Každý den, jakmile přišel s maminkou

z družiny, učil Bubáčka jezdit. Ze začátku to Bubáčkovi moc nešlo. Padal, zlobil se a hartusil. Potom se pomalu zlepšoval. Za

pár dní získal jistotu a jezdil jako vítr.
Měl z toho velikánskou radost.
„Podívej se, Lukáši, co už umím!“ volal

vesele a zatáčil na
stole kolem hraček
a tužek.

